

Mariska Noordeloos

Eerste druk 2022

Uitgeverij Keytree Oosterhout NB

Tweede druk 2025

Mariska Noordeloos

Copyright © Mariska Noordeloos

Afbeelding cover: Ron Tonkes, Tonkesfotografie

Omslag vormgeving: Arno van den Kieboom

Binnenwerk vormgeving: Arno van den Kieboom

Proeflezers: Petra Podevyn, Veronique Dochy en
Jacqueline Vos

Eindredactie: Hanneke Tinor-Centi

Copyright © 2022 Uitgeverij Keytree

ISBN 9789465129037

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik zie jou, zie jij mij?

Proloog

‘Dino, kom hier!’ Geïrriteerd riep ik mijn Dobermann Pinscher. Ik was aan het hardlopen, had net mijn ritme gevonden en mijn spieren waren opgewarmd.. Als ik te lang bleef stil staan dan kon ik weer opnieuw beginnen. Dino was echter opeens zijwaarts van mij afgedropen. Een beetje dribbelend op dezelfde plek om niet af te koelen, zag ik mijn zwart met bruine hond uit de struiken tevoorschijn komen om er vervolgens met dezelfde vaart weer in te schieten, luid blaffend, alsof hij mij wilde roepen.

‘*Godver,*’ mompelde ik, ‘wat was er nou weer?’ Hij zou wel een hol met egeltjes hebben gevonden, dacht ik. Ik kende Dino inmiddels wel en bovendien stonden Dobermanns bekend om hun jachtinstinct. Ondanks dat het ras al eeuwenlang was doorgefokt, was Dino een draak als het ging om andere dieren in de natuur. Overal zag hij wel een prooi in; hazen, eenden, maar ook egels behoorden tot zijn favorieten. Hoe vaak hij niet aan kwam lopen met zo’n arm beest in zijn bek, het was niet op één hand te tellen. Even dacht ik: ik ren door, hij zoekt het maar uit, dan zou hij vanzelf wel weer achter mij aankomen, maar op dat moment klonk de toon van zijn geblaf ineens anders. Het leek nu meer op janken. Zou hij pijn hebben? Ik had hem nog nooit zo gehoord. Misschien zat hij wel vast in een strop. Even raakte ik in paniek. Dino woog zo’n vijftig kilo, die kon ik nooit

alleen naar de auto brengen. Ik rende naar de struik waar Dino in was verdwenen. Chagrijnig trok ik mijn nieuwe sportjas los waarmee ik aan een bramenstruik bleef hangen. Dat ding had een vermogen gekost en nu trok ik er in mijn paniek een winkelhaak in. Ik zag Dino en liep op hem af. In gedachten zag ik een van zijn poten openliggen vanwege het marteltuig dat jagers gebruikten. ‘Wat is er man? Wat heb je gevonden? Laat het me maar zien.’ Mijn gehoorzame blijde hond begon enthousiast te kwispelen, blij dat hij zijn prooi aan mij kon laten zien. Gelukkig, ging het door me heen, er hangt niks aan zijn poten. Ik duwde met mijn mouwen de bramenstruik verder opzij om te zien waar mijn hond zo van onder de indruk was. Als rechercheur had ik al veel gezien in mijn leven, maar de aanblik van wat ik hier aantrof, ontnam mij de adem.

Voor mij lag een jonge, getinte, naakte vrouw met een blank baby'tje in haar armen. Het kindje was eveneens naakt en slechts slordig in een smerige katoenen luier gewikkeld. De vrouw lag in een rare houding op de grond. Dino begon blij om me heen te springen toen ik mij over zijn vondst boog. Ik duwde hem weg en gaf hem het commando te gaan zitten. Gelukkig luisterde Dino meteen en met zijn tong uit zijn bek verwachtte hij van mij een hondenkoekje, dat ik hem snel gaf. De adrenaline schoot door me heen. Ik voelde de doornen van de struik niet meer toen ik ze nog verder opzij duwde. Ik moest er zo snel mogelijk bij om te zien of de

vrouw en het kind nog in leven waren. Voorzichtig voelde ik eerst aan de pols van de vrouw. Haar gezicht en lichaam zaten, zover ik kon zien, vol met verwondingen. Haar wenkbrauw was gescheurd en een van haar ogen was opgezwollen. Haar arm zat onder de kleine sneetjes alsof ze met een aardappelschilmes was bewerkt. Ik ontdekte een zwakke pols maar ze leefde nog. Godzijdank! Ik slaakte een zucht van verlichting. Ik vreesde echter voor het leven van de baby. Het kindje lag zo stil en voelde stijf aan toen ik het nekje betastte op zoek naar een hartslag. Ik wilde het net naar mij toedraaien toen mijn hand ineens werd vastgepakt. Ik schrok me de pestpleuris. Mijn hart maakte een driedubbele salto. De donkere ogen van de vrouw drongen door tot in mijn ziel. Zachtjes zei ze: ‘Help ons!’ voor ze haar ogen weer sloot. Met de schrik nog in mijn hart dat een driedubbele salto niet gewend was, draaide ik het kindje naar me toe en zocht naar een pols. Die voelde ik niet, maar het kleine lichaampje was nog warm. Mijn hart maakte voor de tweede keer in een paar minuten tijd een sprongetje. Ik besepte dat ik geen minuut later had moeten komen en zo snel mogelijk moest handelen. Ik was weliswaar geen dokter maar ik besepte dat dit foute boel was en iedere seconde de laatste voor het kindje kon zijn. Snel pakte ik mijn mobiel, belde 112 en begon met reanimeren.

Hoofdstuk 1 Saskia

Was ik gelukkig? Dat moest ik namelijk wel zijn. Ik had tenslotte alles wat mijn hartje begeerde. Een lieve man en twee kinderen, een jongen van vier en een meisje van zes. We hadden een prachtig, groot huis in een mooie wijk in Almere-Hout met een lage hypotheek. We hadden geld genoeg te besteden en ik had een geweldig leuke, afwisselende baan bij de politie. Ruud was chef-kok en had twee goedlopende sterrenrestaurants. Eentje in Almere en een in Lelystad. Het probleem was dat ik mij niet gelukkig voelde, ik voelde me al jaren leeg. Ik was eerder depressief dan dat ik positief in het leven stond. Alles viel mij zwaar: het opvoeden van de kinderen, mijn werk als rechercheur moordzaken en alles daaromheen. Niets van wat ik meemaakte, kwam werkelijk binnen. Alsof ik er niet bewust aan deelnam. Ik ervaarde continu een hol gevoel in mijn lijf en in mijn hart. Het leek alsof ik mezelf voorbijliep en dat terwijl ik nooit zo was geweest. Ik was altijd over alles enthousiast geweest maar de laatste jaren voelde het alsof ik niet aan het leven deelnam, alles deed ik op de automatische piloot. Ik was totaal niet zo toen ik Ruud leerde kennen. Toen was ik gelukkig met het leven dat ik leidde. Ik stond open voor alles en iedereen. Nu voelde ik niets meer. Niet toen wij het huis kochten, niet toen ik gepromoveerd werd tot rechercheur en niet toen de

kinderen werden geboren. Zuchtend drukte ik mijn wekker uit. De au pair die Ruud en ik twee en een half jaar geleden hadden aangenomen, had vandaag een vrije dag, dus was het aan mij om voor de kinderen te zorgen. Voorzichtig draaide ik me om, om te kijken of Ruud was thuisgekomen vannacht. Mijn man, waarmee ik acht jaar geleden getrouwd was, lag naast me. Hij was dan toch thuisgekomen vannacht. Dat was de laatste maanden niet meer zo vanzelfsprekend. Zonder het te melden bleef hij soms dagenlang weg. Ik slaakte een diepe zucht. Ineens voelde dit zo vertrouwd. Ik had helemaal geen zin om op te staan. Ik wilde even zonder ruzie bij mijn man liggen. De kinderen konden nog wel een moment wachten, besloot ik. Zachtjes streelde ik de sterke onderarm die hij voor zijn gezicht hield zonder hem wakker te maken en ik vroeg mij af of ik nog van hem hield. Ik kon er geen oprecht antwoord op geven.

Ik viel destijds als een blok voor Ruud met zijn bos rode krullen en groenbruine ogen. Het leek een tot leven gewekt flutromannetje van de befaamde Bouquetreeks. Liefde op het eerste gezicht. Zijn atletische lijf, zijn mooie glimlach en de rij hagelwitte tanden denderden zo mijn hart in. Ik verdronk in zijn mooie ogen. Alles in mijn lijf, iedere vezel, ieder bloedvat was toegankelijk geworden voor de liefde. Mijn oerdrift kwam in één klap naar boven. Ik wist het. Ik voelde het in iedere vezel van mijn lijf. Hij kwam bij mij binnen alsof we zielsverwanten waren. Dit was de man waarmee ik oud

wilde worden. Deze man moest de vader van mijn kinderen worden. Mijn eierstokken begonnen te rammelen, mijn borsten zwollen op en mijn mond werd droog alsof ik zijn speeksel nodig had. Zo bizar hoe je lijf reageert en wat er met je gebeurt als je plotseling verliefd wordt.

Natuurlijk was ik in mijn jeugd wel eens verliefd, maar dat was kalverliefde geweest in vergelijking met wat ik nu ervaarde. Ik had een paar kortstondige relaties gehad maar dit was zo anders. Dit gevoel was onbeschrijfelijk. Ruud had me later wel eens verteld dat hij precies hetzelfde had gevoeld. Dat ik ook bij hem rechtstreeks zijn hart was ingedoken. Cupido had zijn werk goed gedaan. Nu, een paar jaar later, zag hij me bijna niet meer staan. Hij negeerde mij en de kinderen compleet. De keren dat hij mij spontaan aanraakte waren op één hand te tellen, om over seks nog maar te zwijgen. Ik kon me niet meer herinneren wanneer wij voor het laatst de sterren van de hemel hadden gevreeën. Waar was onze passie gebleven? Waar was onze liefde gebleven? Waar was die man die mij op handen droeg? Ik had geen flauw idee. Hield hij niet meer van mij? In elk geval niet meer zoals vroeger, toen alles kon en moest wijken voor onze passie, voor onze onvoorwaardelijke liefde. Was er überhaupt nog sprake van liefde? Van mijn kant was die in elk geval behoorlijk bekoeld. Eerlijk gezegd irriteerde hij me eigenlijk. Nu hij hier zo lag en geen idee had van wat er door mijn hoofd heen ging, wilde ik hem het

liefste slaan in plaats van strelen. Al die ruzies, al die afwijzingen, al die dagen alleen, begonnen bij mij hun tol te eisen. Ik had wel eens het gevoel dat ik hem alleen nog accepteerde vanwege de kinderen, maar die hadden eigenlijk ook niks aan hem. Hij was er nooit voor hen. Als ze hem wel eens wat vroegen, tijdens de spaarzame momenten dat hij thuis was, snauwde hij ze af, duwde hij ze weg en zei harteloos dat ze konden oprotten. De geïrriteerde blik die ik een paar dagen geleden in zijn ogen had gezien toen Kay bij hem op schoot wilde zitten, was mij door merg en been gegaan. Dit kon toch niet? Hij had er toch mee ingestemd om papa te worden? Ik had hem er niet ingeluisd zoals hij mij laatst voor de voeten had gegooid. Hij wilde het zelf! Sterker nog, het initiatief voor een tweede kindje was van hem gekomen. Hij had achter mij gestaan in de badkamer toen ik de pil wilde innemen en hij was het die tegen mij had gezegd dat hij nog graag een tweede wilde. Hij had mij zoenend de pilstrip afgenomen en in het vuilnisbakje gegooid. Voor de zoveelste keer vroeg ik me af waar het fout was gegaan. Misschien had hij een ander? Ruud was een knappe man, met een leuke vlotte babbelen en een aanstekelijke lach. Misschien was hij wel op een van zijn serveersters gevallen. Dat waren stuk voor stuk leuke meiden die vrijwel continu om hem heen zwermden.

Hoofdstuk 2 Saskia

Vroeger, toen we nog boven de zaak woonden en ik vaak even kwam kijken, zag ik hoe de meiden die voor hem werkten, naar hem keken. Ze hingen aan zijn lippen en ik zag het aan hun lichaamshouding. Giechelend als verliefde pubers stonden ze zich voor hem uit te sloven duwden hun borsten naar voren en bevochtgden hun lippen als Ruud wat aan hen vroeg. Als ik het er 's avonds wel eens met hem over had, begon hij meestal te lachen. Volgens hem was ik gewoon jaloers en in zijn ogen sierde mij dat. Hij zei dan: 'Ze kunnen beter van me houden dan me haten lieverd, dan doen ze meer voor me dan als ze een hekel aan mij hebben.' Ik wist dat hij gelijk had maar het voelde niet fijn, die jaloerse blikken van die meiden. Natuurlijk wist ik wel beter. Ruud had voor mij gekozen. Ik lag 's avonds naast hem in bed. Ik vree met hem de sterren van de hemel maar natuurlijk was ik ook jaloers, ook al ging ik hem dat echt niet aan zijn neus hangen. Ik keek wel uit. Aan de andere kant vond ik het ook wel grappig om die meiden te laten zien dat ik voor hem de enige was. Vaak dook ik even in zijn armen als zo'n muts hem weer probeerde te versieren of gaf hem spontaan een zoen op zijn mond, het kind aankijkend met een blik van 'hij is van mij.'

Ik wist vanaf het begin van onze relatie dat zijn passie bij het koken lag. Zijn restaurants waren zijn lust en zijn

leven en niks of niemand kwam daar tussen. Ik begreep dat meer dan hij ooit zou beseffen en liet hem daarin ook helemaal vrij. Bij mijn ouders thuis was het net zo geweest. Alles moest wijken voor de zaak. Soms vond ik dat verschrikkelijk, maar mijn moeder legde me al op jonge leeftijd uit dat dat de consequentie was van een eigen zaak. Ruud had vaak tegen mij gezegd dat hij mij daar zo dankbaar voor was. Dat ik hem in zijn waarde liet en hem zijn gang liet gaan. Hij vond het heerlijk dat ik zo zelfstandig was. Dat ik vaak met mijn vriendinnen in het weekend leuke dingen ging doen, en hem met rust liet zodat hij kon doen waar hij goed in was: koken. Ruud vond het heerlijk om mensen te verwennen in zijn zaak. Voor hem was dat een absolute must. Hij was een control freak en een perfectionist die niks uit handen kon geven. Ieder detail was belangrijk voor hem. Niet alleen de smaken van de gerechten maar ook de finishing Touch. Als hij een dag vrij wilde, dan gooide hij het liefst beide zaken dicht. Hij kon het niet aan om zijn werk aan een andere chef over te dragen. Ik wist dat hij de crème de la crème in dienst had maar toch wilde hij alles persoonlijk in het oog houden. Of wilde hij het niet? Die twijfel was toegeslagen toen we een klein jaar geleden naar Almere waren verhuisd en Ruud begon te veranderen. Hij kon de zaak niet alleen laten, zei hij. Sinds die tijd werkte hij zeven dagen in de week, met een gemiddelde van zo'n zestien uur per dag. Wie hield dat vol? Toen wij nog boven de zaak woonden kwam hij

vaak even tussendoor naar boven. Natuurlijk was dat gemakkelijk, maar de afstand tussen zijn restaurant en ons huis was nu ook hooguit tien minuten rijden met de auto. Dat moest toch het bezwaar niet zijn? Ik snapte het gewoon niet.

Een paar jaar geleden had hij plotseling besloten zijn rode krullen af te scheren. Ik kwam op een ochtend de badkamer binnen toen hij daarmee bezig was. Zijn rode lokken lagen her en der verspreid in de badkamer. Ik had mijn hand voor mijn mond geslagen en hem gevraagd waarom. Hij had laconiek gezegd dat hij een kale kop wilde. Dat vond hij handig en wel zo hygiënisch vanwege zijn werk. Ik vond het zonde. Het gaf hem zo'n harde uitdrukking dat ik er soms van schrok. Vooral als hij in opperste concentratie of boos was. Ik kon er niet aan wennen. Als hij vrolijk was, moest ik toegeven dat hij er nog aantrekkelijker op was geworden. Zijn charisma was enorm en ik zag vrouwen omkijken als hij hen voorbij liep.

Natuurlijk had ik hem vannacht thuis horen komen, maar ik had gedaan alsof ik sliep. We hadden een paar dagen geleden voor de verandering weer eens knallende ruzie gehad en ik wist dat, als hij besepte dat ik wakker was, ik hem weer gelijk weg zou jagen. Ik moest blij zijn dat hij thuis was. Ik hoopte dat we de volgende morgen eens rustig een goed gesprek konden voeren. Ik was nog steeds boos op hem. Mijn hart begon meteen weer te

bonken en ik voelde de adrenaline door mijn lijf stromen. Ik was zo gefrustreerd dat ik moest uitkijken dat ik hem niet voor zijn bek zou slaan. Ik had gelijk en dat wist Ruud ook en als hij nog voor ons wilde vechten, dan moest hij zijn excuus aanbieden. Ik was normaal helemaal niet zo, maar dit keer was hij te ver gegaan. Hij had mij tot op het bot gekwetst. Diep in mijn hart wist ik echter al dat ik mijn gelijk nooit zou halen. Enfin, dat was de reden dat ik deed alsof ik sliep, ik wilde niet in het holst van de nacht nog eens verder gaan met dat verschrikkelijke gekibbel. Het was al over drieën toen hij zachtjes het bed in stapte. Met gesloten ogen lag ik na te denken over onze twistpunten. Ik snapte niet waarom hij telkens zo boos op mij werd. Ik eiste helemaal niet zoveel. Ruud noemde mij echter bij herhaling een ontevreden zeur, maar ik vond dat onterecht. Het enige wat ik wilde was dat hij minder ging werken. Was dat dan zoveel gevraagd? Onze ruzies gingen de laatste tijd alleen nog maar daarover. Ik wilde dat hij meer tijd aan de kinderen zou besteden. Zij verdienden een vader die er voor hen was. Zij waren nu op een leeftijd dat een vaderfiguur heel belangrijk voor hen was. Straks, als ze ouder waren, hadden ze daar wellicht minder behoefte aan, maar nu wel. Juist nu moest hij de bodem leggen en hen een stabiele basis bieden. En dan had ik het nog niet eens over mezelf. Iedere keer wanneer ik erover begon, zei hij woest dat ik niet zo moest zeiken. Dat hij juist door dat gezeik van mij en de kinderen wegbleef! Hij

had al genoeg aan zijn hoofd. Maar mocht ik dan niet vechten voor mijn huwelijk? Die vraag bleef zich aan mij opdringen. Ruud zei vaak cynisch tegen me dat hij het allemaal voor ons deed, dat hij er tenslotte voor moest zorgen dat er brood op de plank kwam. Het ene woord haalde het andere uit. Ik had toch geld genoeg? Ik verdiende niet het allerhoogste salaris maar we konden er goed van leven. Hij kon toch een bedrijfsleider aannemen die de zaken waarnam als hij een vrije dag had? Desnoods betaalde ik dat van het geld dat ik van mijn vader had geërfd. Ik had hem in het verleden toch ook geholpen? Waarom wilde hij dat dan nu niet? Ik vroeg maar om één vrije dag in de week. Eén fucking dag in de week en nog wilde hij er niet aan. Oké, ik had hem gezegd dat het voor mij het beste uitkwam wanneer ik dan ook vrij had vanwege de onregelmatigheid van mijn diensten die eigenlijk niet te plannen viel, maar hij kon daar toch zijn best wel voor doen? Dat was toch niet te veel gevraagd? Sarcastisch had hij daarop gevraagd wat we dan samen zouden doen. Ik had geantwoord: ‘Gewoon, dingen die ieder gezin samen doet.’ Dat was al een fout antwoord geweest. Het maakte niet uit of ik het boos zei, smekend of paaierend, alles liep op ruzie uit. Meestal begon ik. Ik werd dan boos en smeed hem van alles naar zijn hoofd. Letterlijk maar ook figuurlijk. Hele serviezen gingen aan scherven de laatste maanden. Kussens, zijn kleding, alles smeed ik naar zijn hoofd. Als hij na mijn uitspatting woest het huis uitstormde, zag en

hoorde ik hem dagen niet. Dan nam hij zijn telefoon niet op, reageerde niet op mijn appjes en als ik naar de zaak belde was het standaard antwoord dat de baas geen tijd had. Ruud was verbaal de sterkste van ons tweeën. Hij kon mij met zijn woorden onder tafel krijgen. Hij kreeg me klein met zijn complete stilte. Hij brak me als hij na dagen weer thuiskwam zonder een woord uitleg te geven. De keren dat ik had geprobeerd om boos te blijven, waren niet op twee handen te tellen. Ruud won altijd. Meestal dook ik in de onderdanige rol om het maar weer gezellig te maken als hij eenmaal thuis was, met als gevolg dat we het er gewoon niet meer over hadden. Ik trok dat niet meer. Nee, vanaf deze week moest het anders. Ik wilde niet meer buigen. Het was klaar nu, ik ging liever alleen verder dan dat ik dit nog langer zou accepteren. Nu moest hij zelf maar toegeven. Hij moest maar eens de knoop doorhakken wat hij eigenlijk verlangde van onze relatie. Ik was moe, te moe om nog verder te vechten. De bal lag deze keer in zijn kamp.

Diep in mijn hart miste ik hem ontzettend. Hij was toch mijn man en de vader van onze kinderen. De kinderen misten hem, ik miste hem en zelfs Dino miste hem. Ik kon niet meer. Gebeurtenissen op mijn werk kon ik nooit met hem delen. Maar hij deelde ook niks meer met mij, niks van wat er op zijn werk gebeurde, hoe het er daar aan toging, hoe het personeel het deed, of hij nog beroemde gasten binnen had gekregen. Helemaal niks.

Bij alles wat ik over de zaak aan hem vroeg, kreeg ik een grauw en een snauw als antwoord. Alles draaide om hem en om de zaak. Vrienden hadden we allang niet meer, omdat we nooit in het weekend samen eens een borrel konden halen. Ouderavond, de verjaardagen van de kinderen, alles deed ik alleen. Iedere avond zat ik in mijn eentje op de bank een beetje te zappen. Iedere avond at ik alleen met de kinderen en soms kwam Kiki erbij. Natuurlijk wist ik destijds waar ik aan begon toen ik verking met hem kreeg, maar hij beloofde altijd weer dat hij nog een jaar moest buffelen maar dat volgend jaar *ons* jaar zou worden. We waren nu acht jaar verder en er was nog niks gebeurd.

Zo zouden we een jaar een sabbatical nemen en naar Spanje gaan. Gewoon een jaar alleen, wij met zijn vieren. Het was er nog steeds niet van gekomen ondanks het feit dat al die plannen van hem afkomstig waren. Waarom? Waarom hield hij mij zo voor de gek? Was ik gewoon te makkelijk geweest gedurende de eerste jaren van ons huwelijk? Had ik meer op mijn strepen moeten staan? Zou het dreigen met een scheiding hem wakker schudden? Ik had geen flauw idee. Ik wist het echt niet meer en dat nam ik hem kwalijk. Mijn boosheid was zo diepgeworteld dat ik Ruud bijna begon te haten. Vaak dacht ik: en ik dan en je kinderen dan? Zij hadden toch een vader nodig? Doe het dan voor hen! Allebei de kinderen waren inmiddels leerplichtig en dat jaar Spanje kon ik dus wel op mijn buik schrijven. Waarom moesten

wij ons steeds maar aanpassen aan de grillen van Ruud? Ik zocht een paar dagen geleden op het internet naar informatie over scheidingen en het verdelen van de inboedel. Nog voor ik iets gevonden had, stuitte ik op een openstaande pagina van een horecamakelaar die een restaurant in Amsterdam te koop had staan. Mijn woede laaide weer op. Was hij niet goed bij zijn hoofd? Ging hij serieus een derde zaak openen zonder mij daarin te kennen? Hij vertelde mij trouwens nooit wat. Als ik hem iets vroeg over zijn werk, dan wimpelde hij het af met een: 'Je hoort het wel als het fout gaat'. Ging het fout met de zaak? Maar dan kocht hij er toch niet nog een zaak bij? Wilde hij nou nog zijn zaken en zijn imago uitbreiden?

Het enige wat ik wilde was samen met ons viertjes naar Spanje gaan en mijn huwelijk proberen te redden. Ik was Nederland onderhand zat. Ik zag geen andere oplossingen meer. Het was naar Spanje gaan of scheiden. Dat had ik me nu voorgenomen. Om in horecatermen te spreken: andere smaken waren er niet. Kom op Sas, sprak ik mezelf boos toe, je bent onredelijk. Wat wil je dan? Een man die alle dagen thuis op de bank zit? Een vent die iedere werkdag met zijn broodtrommeltje op de fiets naar kantoor gaat en om vijf uur weer thuis komt? Die zappend vanaf de bank vraagt hoe laat er werd gegeten? Die standaard om tien uur 's avonds naar bed wilde en twee keer in de week een nummertje wou

maken in een donkere slaapkamer? Ik kreeg er de kriebels van, maar alles was beter dan dit.

Ruud mompelde wat in zijn slaap. Zachtjes stapte ik uit bed. Ik moest hem laten slapen. Vandaag werd het waarschijnlijk ook weer laat. Op mijn tenen verliet ik onze slaapkamer.

Hoofdstuk 3 Saskia

Sarah zat al beneden voor de televisie met een zak snoep naast zich. Ze had me niet gehoord. Heel voorzichtig ging ik achter haar staan en zei bewust iets te hard: ‘Goedemorgen!’ Sarah gaf een gilletje en sprong verschrikt overeind waardoor de Skittels over de grond vlogen. Het arme kind plaste van schrik bijna in haar broek. Met grote ogen was ze van de bank afgevlogen alsof ze gebeten was door een slang. Inwendig moest ik lachen. ‘Jezus mam, ik schrok me dood!’ Met haar voetje probeerde ze wat snoepjes onder de bank te schuiven en ze keek me met haar grote groenbruine ogen, die ze duidelijk van haar vader had geërfd, boos aan. Mijn meisje. Haar aandoenlijke en prachtige uitstraling moest mijn moederhart toch laten overstromen van geluk. Maar er gebeurde niks van binnen. Ik was haar moeder en dat besepte ik maar al te goed. Ik moest er niet aan denken dat ze straks de grote boze wereld in moest. Ze was nu zes jaar oud, maar ooit werd ze zestien. In mijn werk zag ik zoveel ellende met jonge meisjes. Loverboys, drugs en andere ellende. Ik dacht aan het moment, een paar maanden geleden, toen er een jonge moeder overstuur aan de balie had gestaan om aangifte te doen van de vermissing van haar zestienjarige dochter Lotte Bloem.... Drie dagen geleden moest ik haar, samen met mijn collega Gijs, gaan vertellen dat we haar dochter hadden

gevonden. Dood. Als grofvuil weggegooid in een container van een Chinees restaurant. Totaal verminkt door de slaag die ze had gekregen. Haar lichaam zat onder de sneetjes alsof ze met een scheermes was bewerkt. Haar polsen en enkels waren blauw en de huid kapot alsof ze maanden vastgebonden had gezeten. Gijs en ik vermoedden dat ze in de illegale prostitutie terecht was gekomen maar dat waren we nog aan het uitzoeken. Eerst het sectierapport afwachten van Hans, onze patholoog-anatoom.

‘Is Kay al wakker?,’ vroeg ik mijn dochter zonder aandacht te schenken aan haar boosheid. Sarah schudde haar hoofd. In haar mondhoeken zaten de kleurstoffen die de Skittels hadden achtergelaten. ‘Mooi, dan kan jij de bezem pakken en die snoepjes opruimen. Ook die onder de bank! En doe de televisie uit,’ zei ik en liep naar de keuken. Sarah liep achter me aan. Ze wist dat als ze me nu een grote mond zou geven, ze nog meer problemen zou krijgen, dus zonder weerwoord liep ze naar de kelder en kwam terug met de bezem.

Ik was enorm blij met Kiki, onze au pair. Je hoorde wel eens dat au pairs lui waren maar Kiki was echt een topper. Niks was haar te veel en vaak had ze de dagelijkse dingen al gedaan voordat ik het vroeg. De kinderen waren dol op haar en wij ook. Wat een uitkomst voor twee hardwerkende mensen als je zo’n rots in de branding thuis had. Alles nam ze uit mijn handen. Zij

kwam hier om Nederlands te leren en gaf de kinderen en mij Spaanse les in de hoop dat we het ooit konden gebruiken. Ze zou hier eigenlijk maar een jaar blijven maar ze was nu al tweeënehalf jaar bij ons en tot ieders verbazing zag het ernaar uit dat ze zich hier in Nederland wilde vestigen. Kiki had de vriezer en de voorraadkasten goed gevuld achtergelaten. Ze wist precies wat iedereen nodig had. Ze wist dat ik een hekel had aan boodschappen doen, zeker op zaterdag. Ik behoorde zeker niet tot de mensen die dat als een uitje beschouwden. Ik vond het een hel. Al die drukte in de winkel, mensen die langs je heen wilden gaan om juist datgene te pakken waar jij nog over aan het twijfelen was. Kortom, boodschappen doen was niet mijn liefhebberij. Je pakte het product, legde/gooide het in je kar, afhankelijk van je gemoedsrust op dat moment, dropte alles op de band, nadat je eerst een uur stond te wachten omdat de kassière haar meerdere moest raadplegen over een of ander onnozel issue. Dan deed je alles in een krat of tas die altijd te zwaar was en was je een godsvermogen kwijt aan de kassa. Vervolgens tilde je jezelf een hernia om het in je auto te zetten en reed je iets te hard weg waardoor de boodschappen door de hele kofferbak rolden. Thuis aangekomen moest je alles weer in de tas gooien en bleek er dikwijls onderweg iets gesneuveld te zijn. Met een beetje extra pech waren dat de eieren. Tenslotte tilde je je een tweede hernia om de boel het huis en de kasten in te krijgen om er 's avonds

achter te komen dat je vergeten was om avondeten mee te nemen.

Hoofdstuk 4 Saskia

Kay kwam slaapdrongen de keuken in gestrompeld met zijn knuffel in zijn hand en zijn duimpje in zijn mond. Mijn moederhart had moeten overlopen van liefde, maar opnieuw voelde ik niks. Ik tilde hem op en hij kroop nog even lekker in mijn nek met zijn kleine armpjes om me heen geslagen. Ik duwde mijn neus in zijn blonde vlassige krullen die naar Zwitsal roken. Mijn als maar groeiende schuldgevoel verdrukkend, zette ik hem op een stoel en mompelde iets over ontbijt maken. Hij was een kopie van mijzelf toen ik zijn leeftijd had. Twee weken geleden was hij vier geworden en moest nu ook naar school. Ik had hem op zijn eerste schooldag zelf weggebracht. Ik kon het niet over mijn hart krijgen om dat aan Kiki over te laten. Met dikke tranen maakte hij mij duidelijk dat hij het er totaal niet mee eens was dat ik hem hier dumpte. De juf pelde hem van mij af en zei dat ik maar moest gaan. Het geluid van zijn gehuil vergezelde mij tot ver in de gang. Mijn baarmoeder en tepels reageerden gelijk, de kramp in mijn buik was verschrikkelijk en ik voelde letterlijk vocht uit mijn borsten komen. In de auto hilde ik volgens mij nog harder dan mijn kleine, stoere mannetje. Maar of dat verdriet nu door hem werd veroorzaakt, betwijfelde ik.

Ruud wilde na Kay geen kinderen meer, hij vond twee genoeg. ‘We hebben een stelletje op de kast Saskia, wat

wil je nu nog meer? Ik heb een jongen om mee te voetballen, jij een dochter om te shoppen.’ Een paar weken later zei hij mij tussen neus en lippen door dat hij een afspraak voor me had gemaakt bij de gynaecoloog voor een sterilisatie. Ik was woest! Dat overleg je toch met elkaar? Hij niet. Hij deed het gewoon. Weer iets waarin ik geen inspraak had gehad. Natuurlijk had hij een punt toen hij zei dat we het beiden te druk hadden met ons werk en te onregelmatige diensten moesten draaien. Daarom hadden we Kiki ook aangenomen, maar toch, misschien wilde ik eerstdaags wel stoppen met mijn werk. Toen ik dat tegen hem zei, lachte hij mij gewoon uit. ‘Jij?,’ zei hij. ‘Jij bent je werk! Jij gaat echt niet stoppen. Jij zult in het harnas sterven door één of andere randdebiel!’ Hij had een punt. Ik hield van mijn werk. Een paar weken later lag ik op de operatietafel en liet ik me steriliseren. Ruud had gelijk. Ik vond mijn werk zwaar, vooral omdat er in Amsterdam altijd wel iets te doen was. Bovendien was het emotioneel heftig omdat het bijna altijd om een dode ging. Een slachtoffer die familie had die van hem of haar had gehouden, een vader, een moeder, een huwelijk en/of een gezin. Toch wilde ik het voor geen goud missen. Zeker niet nu ik samenwerkte met Gijs.

Hoofdstuk 5 Saskia

Als kind wilde ik al bij de politie. Ik verslond films, documentaires en series die over moordzaken en over de politie gingen. Mijn oudere broer Klaas en jongere zus Samantha deden precies wat mijn ouders van hen verwachtten, maar ik niet. Mijn ouders hadden een groot transportbedrijf en zij hadden verwacht dat wij, hun kinderen, in de zaak kwamen werken zodra we klaar waren met school. Ik werd bijna ontferd toen ik vertelde wat zij met hun zaak konden doen. Ik liep op mijn achttiende van huis weg, meldde me aan bij de politieschool en werd aangenomen. Ik belde hen niet, zij mij niet. Pas toen Sarah geboren was, vond ik dat ik ze op de hoogte moest stellen van het feit dat ze opa en oma waren geworden. Ruud was meegegaan. Ze reageerden heel lauw en keken niet eens in de kinderwagen, laat staan dat ze mijn kleine wurm er even uittilden. Ze reageerden koel en afstandelijk en gaven mij een spaarrekeningboekje met een flink saldo. Ze waren hun vermogen aan het verdelen en vonden dat ik recht had op mijn deel. Net toen ik ze wilde vertellen wat ze met het geld konden doen, pakte Ruud het boekje en de spaarpas uit mijn handen. Hij keek me met een blik aan die duidelijk maakte dat ik mijn mond moest houden en zei tegen mijn ouders dat we moesten vertrekken omdat Sarah haar flesvoeding moest hebben en we die vergeten

waren. Met een scheef oog op de luiertas, die vol zat met voeding, ging ik naast Ruud staan. Eenmaal buiten vroeg ik hem waarom hij het geld had aangenomen, waarop hij zei dat we het goed konden gebruiken, dat mijn broer en zus ook hun deel hadden gekregen en het dom zou zijn geweest als ik het geld had geweigerd. ‘Sas,’ zei hij, ‘nu kunnen we een huis kopen. Hoe gaaf is dat?’

Twee dagen later hadden we ons droomhuis laten tekenen en waren we de trotse eigenaars van een kavel in Almere-Hout. Vanaf dat moment voelde ik de verantwoordelijkheid om mijn ouders minimaal met verjaardagen en Vader- en Moederdag te bezoeken. Voor de kerstdagen had ik als standaardexcuus dat we het te druk hadden in de zaak. Mijn broer en zus wilden nog steeds geen contact en dat vond ik prima. Dat was hun keuze, niet de mijne. Met mijn ouders bleef het contact stroef en ik zag er steevast tegenop om bij hen langs te gaan. Ons bezoeken, deden ze nooit. De kinderen krijgen met hun verjaardagen alleen een kaartje met een hoop geld erin. Waarschijnlijk was het zwart geld bedacht ik mij wanneer ik bij de bank stond voor de storting. Ik vond het verwerpelijk dat ze mijn kinderen trachtten om te kopen terwijl ze er nooit voor hen waren. Kortom ik was op dit moment, met uitzondering van mijn kinderen, alleen op de wereld. Ik slaakte een zucht. Ik was goed in mijn werk. Ik had samen met Gijs de moeilijkste zaken tot een goed resultaat gebracht. Vele boeven en moordenaars waren door mijn bemoeienis in de cel

beland. Ik was gedreven, strijdlustig, ging niks uit de weg en behield altijd de controle. Behalve in mijn privéleven. Ik was voor de duivel niet bang, alleen in mijn huwelijk was ik een watje. Tot vandaag. Ik schrok op uit mijn overpeinzingen. Dino kwam zijn mand uit en begon te bedelen om eten.

Als kleine jongen werd ik door mijn moeder overspoeld met waarschuwingen: 'Kijk uit, als je dat doet, dan doe je jezelf heel veel pijn! Dan moet je naar het ziekenhuis en dan gaan de dokters allemaal naalden in je steken.' Dokters maken je ziek en dokters zorgen ervoor dat je dood gaat. Ik kwam door de angsten van mijn moeder nooit bij een dokter terecht. Als ik griep had, kwam ze met haar eigen brouwsel om mij beter te maken. Tot ongeveer mijn vijfde jaar beschermde mijn moeder mij tegen alles. Ze was overal bang voor en droeg haar angsten op mij over. Ik was alleen met mijn moeder en tante Ria, de zus van mijn moeder. Toen ik ongeveer acht jaar oud was, werd ik op een nacht ontzettend ziek. Mijn moeder vond me 's nachts kermend van de pijn op de grond. Ik gilte het uit van de pijn in mijn buik en ik lag in mijn eigen braaksel. Ik was totaal in paniek. Ik had niks verkeerd gegeten en toch werd ik gestraft door enorme pijn. Ik riep dat ik een dokter nodig had, dat had ik wel eens gehoord op school. Een dokter maakte

mensen beter. Als de dokter het niet kon vinden dan ging je naar het ziekenhuis en dan maakte het ziekenhuis je beter. Soms met medicijnen, soms met een operatie maar meestal met naalden. Mijn moeder begon te schreeuwen. 'Nee, er komt hier geen dokter binnen. Ik weet niet wie je dat wijs heeft gemaakt maar dokters zijn moordenaars! Juist als je daar naar toe gaat ga je dood. Ik kan dit zelf oplossen. Ik ga het zelf oplossen. Het komt goed. Dat beloof ik je.'

Tussen de pijngolven door kwam ze aandraven met allemaal middeltjes. Er waren momenten dat het voelde alsof ik zweefde en dat de pijn er niet meer was, maar er waren ook momenten dat de pijn weer in alle heftigheid aanwezig was. Na een paar dagen knapte ik op. Verzwakt lag ik in bed. Als ik mijn hoofd bewoog dan draaide de hele wereld. Mijn buik deed nog altijd zeer maar de heftigste pijn was weg. Mijn moeder klopte op mijn been en zei dat ik het goed had gedaan.

Hoofdstuk 6 Indra

Mijn ouders zijn uit mijn geboorteland Colombia gevlucht toen mijn broertje, zusje en ik nog heel jong waren. Met drie jonge kinderen vertrokken ze in het holst van de nacht. Ik was toen vijf jaar oud. Ik ben de oudste en weet alles nog als de dag van gister. Mijn broertje en zusje –een tweeling- waren destijds twee jaar oud. Ik weet nog hoe spannend het was. Wij moesten onze mond houden en ik kon de angst van mijn ouders gewoon voelen toen wij op het vliegveld door de douane gingen. Waarom wij weg moesten wist ik niet. Zo lag ik nog in mijn bedje en zo zat ik bij vreemde mensen in een auto op weg naar het vliegveld. De eerste maanden zwierven wij door Europa en gingen van hotel naar hotel. Mijn ouders boekten maar één kamer die we met zijn vijven deelden. Wij mochten ons niet laten zien. Terwijl mijn vader de kamer boekte, stond mijn moeder buiten met ons te wachten. Via een achterdeur werden wij dan binnengelaten. Wij mochten ons nooit in de lobby vertonen laat staan bij het zwembad. We leefden al die tijd in een soort gevangenis. Iedere keer als mijn vader het vermoeden had dat iemand ons had gezien, vluchtten we weer midden in de nacht, in een auto. Wij moesten in de kofferbak liggen en mijn ouders droegen een pruik en bril. Totdat we uiteindelijk in Nederland terecht kwamen. Hier wilden mijn ouders blijven. Ik wist

dat mijn vader voor de overheid werkte. Wat hij daar deed wist ik echter niet.

In Colombia hadden we een mooi huis met personeel en een groot zwembad. Bij de poort stond bewaking. Doordat mijn vader zo paranoia was geworden, trok ik, ondanks mijn jonge leeftijd, de conclusie dat hij dingen had gedaan die niet door de beugel konden. Alleen had ik geen idee wat voor dingen. Dat leerde ik pas op latere leeftijd. Mijn ouders hebben mij of mijn broertje en zusje nooit willen vertellen waarom wij moesten vluchten. Waarom wij maandenlang van hotel naar hotel moesten verblijven en ons zo stil mogelijk moesten houden. Als wij ernaar vroegen, zwegen ze in alle talen. Op latere leeftijd kreeg ik wel mijn vermoedens. Vermoedens die uitkwamen toen de computer en Google werden gelanceerd. Lang leve internet.

Ik weet nog dat toen we al in Nederland waren, mijn ouders een hoop contant geld hadden verstoppt in de vloer van hun slaapkamer. Dat vond ik gek omdat ze hier geen werk hadden en de taal niet spraken. Ik was op een dag ziek van school gekomen. Mijn ouders waren niet in de woonkamer en ik ging ze zoeken. Toen ik hun slaapkamer in kwam zag ik dat ze een plank uit de vloer hadden gehaald. Mijn moeder zat op bed met stapels bankbiljetten om zich heen. Zij hadden mij in eerste instantie niet gezien en ik hoorde ze zeggen dat ze hier verder in vrijheid konden leven. Mijn moeder vroeg of